

'Dat gedoe over integratie en de multiculturele samenleving'

INTERVIEW MET ANOESCHKA DE REGT OVER MULTICULTI EN MULTIMEDIA.

Haar ouders probeerden haar nog over te halen. Waarom word je geen advocaat? Maar Anoeschka de Regt was vastbesloten. Zij werd docent. Inmiddels werkt ze op een zogenaamde 'zwarte school' in Rotterdam. Maar aan die term heeft ze een vreselijke hekel. 'Het zijn gewoon pubers.' Al is ze soms wel meer met taal bezig dan met geschiedenis.

Anoeschka de Regt is 27 jaar en werkt sinds 2003 aan het Citycollege Sint Franciscus in Rotterdam.

DE JAREN '00

'Al tijdens mijn sollicitatiegesprek vroeg ik of ik langer mocht blijven. In mei 2003 begon ik op het Citycollege Sint Franciscus in Rotterdam. Een docent ging met zwangerschapsverlof en er waren een paar uren op te vullen. Ik zag het wel als mijn grote kans, want ik heb eigenlijk altijd het onderwijs in gewild. Op de middelbare school zat ik echt al heel bewust te kijken op welke manier mijn leraren het allemaal aanpakten. Vaak dacht ik: 'Oh, dat zou ik zus of zo doen als ik het moest uitleggen.' Ik weet nog dat vooral de mooie verhalen me erg aanspraken. En dan niet alleen bij geschiedenis, maar meer 'een leraar met een goed verhaal', een persoonlijkheid. Daarbij heb ik een hele fijne schooltijd gehad. Dat heeft er denk ik ook wel toe bijgedragen dat ik ermee verder wilde.

Thuis probeerden mijn ouders me weleens op andere gedachten te brengen. Dan zeiden ze: 'Advocaat is ook heel leuk. Misschien moet je eens bij rechten gaan kijken?' Maar mijn besluit stond vast: ik wilde voor de klas. Overigens net als mijn moeder. Zij is Russische en gaf nog tijdens het communisme pianoles en muziekgeschiedenis op een muziekschool die toegang gaf tot het conservatorium. Dat was wel even anders, nog los van de tijd en het land: het ging om groepjes van tien studenten die niets liever wilden dan aan het conservatorium studeren.

Ik begon zonder enige ervaring en opleiding met havo-4 en vwo-5 op een multicultischool in het centrum van Rotterdam. Doodeng natuurlijk! Bovendien werd de collega die ik verving op handen gedragen en ik kon mooi even de laatste weken tot de zomervakantie draaien. Als me dat goed af zou gaan, mocht ik het jaar daarna blijven, beloofde de conrector.

De leerlingen begonnen me niet direct uit te proberen. Eerst wilden ze een paar weken de kat uit de boom kijken. Toen dat voorbij was, begon de zomervakantie en het jaar erna kon ik met een schone lei beginnen. Er kwamen onderbouwklassen bij en ik begon met de lerarenopleiding. Het ging natuurlijk niet vanzelf, maar toch liep het vanaf dat moment allemaal wel redelijk.

Multicultureel

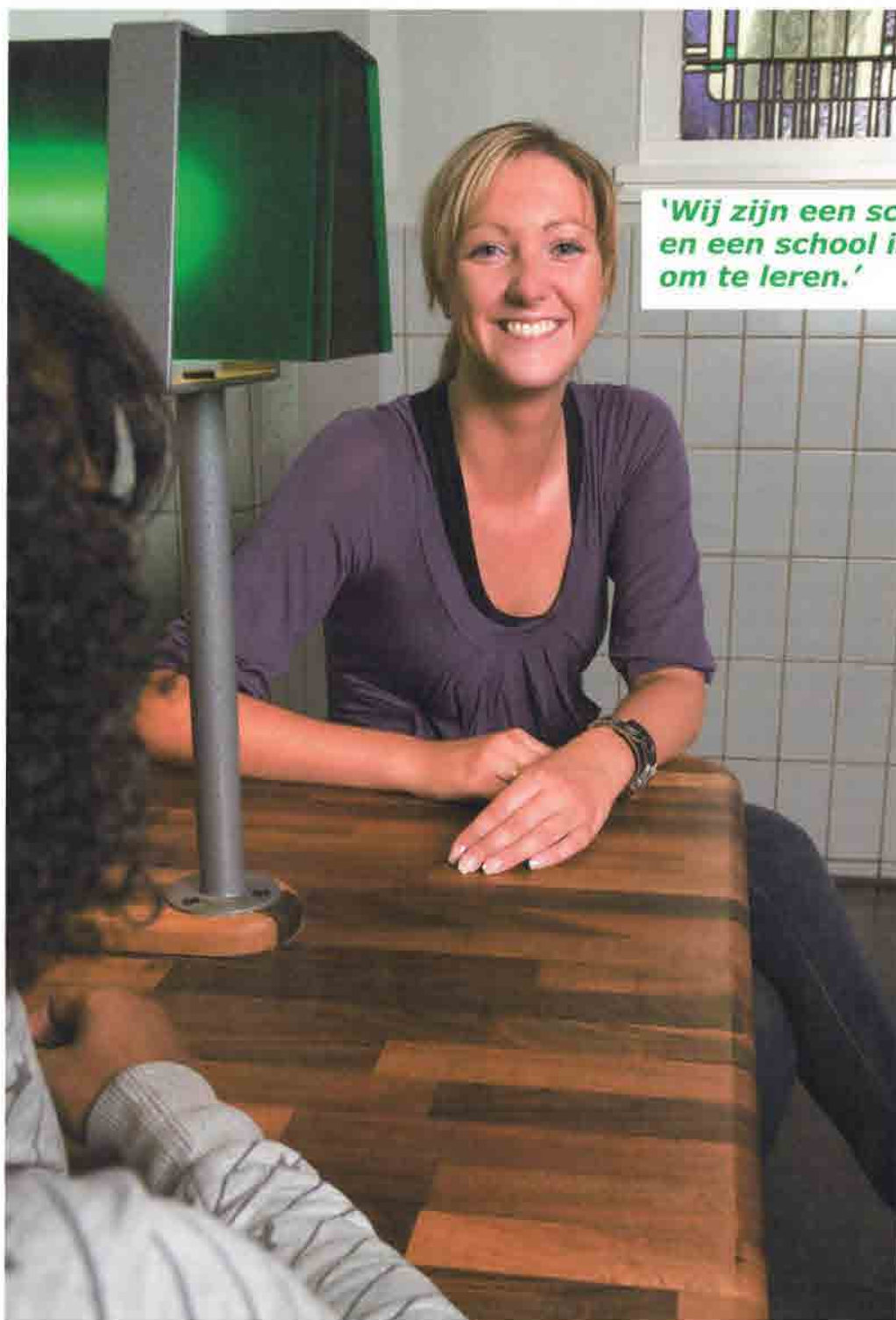
'Volgens mij zien de leerlingen me als een enthousiaste docent en als streng, maar rechtvaardig. In die zin dat ik heel duidelijk en consequent ben en echt de regels stel, maar ze zien ook dat ik helemaal op kan bloeien als ze binnen dat kader dingen bereiken en hun talenten ontdekken. Ze vinden me dus geen kenau en hebben denk ik wel in de gaten dat ik mijn vak met passie geef.

Dat deel ik met mijn collega's op school. Het Citycollege staat in het centrum van Rotterdam en is multicultureel. De term 'zwarte school' vind ik verschrikkelijk. Dat gaat altijd alleen maar over negatieve dingen, terwijl school voor de meeste van onze leerlingen juist iets positiefs is.

Ja, ze hebben vaak een taalachterstand, maar daarom zijn ze nog niet dom! Ze zitten gewoon op havo/vwo en zijn net zo intelligent als hun leeftijdsgenoten op andere scholen. Als het ergens weer eens over Marokkanen zus en Turken zo gaat, moet ik voor mijn gevoel veel te vaak in de verdediging: 'onze leerlingen zijn echt niet zo.' In de eerste plaats zijn het pubers en willen ze graag hun diploma halen.

Juist de situatie waarin mijn leerlingen soms verkeren, toont aan waarom school zo belangrijk is. Je hebt kinderen van wie de ouders analfabeet zijn, van wie familieleden met justitie in aanraking komen. Voor veel leerlingen speelt een groot deel van hun leven zich op straat af in plaats van in een gezin. School is dan de meest constante factor. Niet dat ze hier iedere dag juichend naar binnen lopen, maar de meeste begrijpen echt wel waarvoor ze het doen.

Wat dat betreft heerst er ook een echte Rotterdamse mentaliteit op het Citycollege. Zo van: 'Wij zijn een school en een school is er om te leren. Er is daarom geen ruimte voor dingen die niet met school te maken hebben en dus zijn mobieltjes, petjes, iPods, enzo verboden. De leraar is er om je te helpen en dus moet je naar hem of haar luisteren.' Dat is niet letterlijk het reglement, maar het geeft wel aan wat de insteek is.

**'Wij zijn een school
en een school is er
om te leren.'**

Geschiedenis en taal

Bij geschiedenis zie je dat terug in hoe wij het vak aanleren. Geschiedenis is talig en dat is moeilijk als je een taalachterstand hebt. Daarom beginnen we met ze gerust te stellen. Ze zien dat dikke boek en dan zeg ik: 'Leg maar eens gewoon neer op je tafel. Gromt het boek? Nee. Bijt het boek? Ook niet. Het is dus niks om

bang van te zijn.' Daarna begin ik met een verhaal en geef ik een eerste aantekening. Als ze er dan goed in zitten, sla je vanzelf het boek een keer open.

Nu is taalvaardigheid op onze school natuurlijk een *hot item*. Iedere leerling krijgt een speciaal boekje, de *Taalwijzer*. Daarin staan allerlei regels en aanwijzingen voor hoe je een werkstuk moet maken en hoe je een

DE JAREN '00

presentatie of spreekbeurt houdt. Daarnaast wordt er uitgelegd hoe je je bronnen moet vermelden en wat de regels rondom knippen en plakken van internet zijn. Alle leerlingen moeten zich daaraan houden, maar ook alle secties. De schooldirectie ziet daarop toe en dat is wel goed. Niet uit wantrouwen naar de docenten, maar omdat het de structuur voor de leerlingen ten goede komt. Die moeten tenslotte dat diploma halen.

We zijn met geschiedenis heel erg bezig onze leerlingen te trainen: hoe moet ik een vraag lezen, hoe moet ik antwoord geven op bepaalde typen vragen, hoe ga je met een bron om. Vanaf de brugklas krijgen ze hele lijsten met vaste stappenplannen om ze te helpen met begrijpend lezen. In het eerste jaar mogen ze dat er bij een proefwerk nog bijhouden, daarna niet meer.

Op het gebied van taal gaat duidelijkheid voor alles. Als ze in de les een stuk gaan lezen, neem ik eerst vooraf met ze door waarom die tekst belangrijk is en welke dingen erin terugkomen. Dat moet ik echt heel specifiek benadrukken. Ik vertel ook verhalen en dan ga ik wat verder van de stof af. Als ik dan niet stapsgewijs uitleg hoe mijn verhaal bij de stof past, wordt het heel moeilijk.

In de klas

Nou heb je die verhalen bij geschiedenis wel nodig om het levendig te maken. Ik werk graag met anekdotes over historische figuren. Of ik pak een bron erbij om iets uit te leggen. Als je dan ziet dat ze allemaal zitten te luisteren, kun je ze zo langzaam aan naar het boek leiden. Hierbij gebruik ik PowerPoint ook veel. Dan kun je even een filmpje laten zien, een paar afbeeldingen, duidelijke schema's en daarna gerichte aanwijzingen voor een opdracht. Gelukkig heb ik een vaste beamer in mijn lokaal en gaat dat dus gemakkelijk.

Film gebruik ik af en toe en dan zeker geen hele les. Fragmenten uit speelfilms zijn handig, maar die kun je in een PowerPoint verwerken. Achter in mijn lokaal heb ik een hele kast vol videobanden en dvd's. De video wordt binnenkort op dvd overgezet, maar ik gebruik het weinig. Internet wel iets meer. We leren leerlingen hoe ze daar mee om moeten gaan en dat je voor een werkstuk dus niet zomaar dingen mag kopiëren en per jaar doe ik met iedere klas een keertje een webquest.

De gelukkige klas

Kleine afstand, groot respect. Dat zei een collega laatst om uit te leggen uit hoe leraren en leerlingen met elkaar omgaan op het Citycollege. We geven vaak met de deuren open les. Iedereen kan binnenkomen en we gaan dan ook vaak bij elkaar kijken. Het klimaat op school

is dat iedereen en alles bezig is om leerlingen aan dat diploma te helpen. We staan dicht bij onze leerlingen en zij weten wat ze aan hun leraren hebben. En op onze school zitten gewoon pubers, hoor! Ik ben nu bezig in *De gelukkige klas* van Theo Thijssen. Dat boek speelt honderd jaar geleden in een volledig blank Nederland, maar ik herken er een heleboel dingen in. Dat gedoe over integratie en de multiculturele samenleving... Onze leerlingen zijn juist verschillend gewend en gaan daar dus een stuk makkelijker mee om dan veel andere mensen.'

